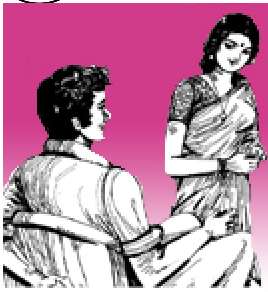

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఎంతసేపయింది?" అనడిగాడు చివరికి నోరు పెగల్చుకుని.

"ఇప్పుడే" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు ముకుందం.

"చూశారుగా మీరేదో తెగ సంబరపడిపోతున్నారు చాలా ఘనకార్యం చేసినట్లుగా. అందుకే ఇంక పనిమీదేం ఇంటరెస్టుంటుంది. పరిగెత్తుతున్నాడు" మాటిమాటికి అంటూ రెట్టించింది పద్మ.

రమేష్‌బాబు ఆమె మాటలు వినిపించుకునే స్థితిలో లేడు. అతని హృదయం భగ్గుమంటోంది అకారణంగా.

తమ తప్పు తాము తెలుసుకునే స్థితిలో ఉంటే మనుషులు సైకోలగానో దుర్మార్గులుగానో మారరు.

ఇకిప్పుడు మాట్లాడి ప్రయోజనం లేదని చిన్నగా అక్కడనుండి జారుకుంది పద్మ.

హాస్పిటల్లో గబగబా పరుగుతీస్తున్నట్లుగా నడుస్తోంది వరూధిని. ఆమె వెనుకాలే హేమంత్.

ఈసారి ఆమె నిజంగానే హాస్పిటల్‌కి తీసుకురావడం ఆందోళన కలిగిస్తోంది హేమంత్‌కి.

ఎప్పుడూ సరదాగా హాస్పిటలని చెప్పి సినిమాకి తీసుకెళ్ళే వరూధిని నిజంగానే ఇంటెన్సివ్ కేర్ వైపు ఆందోళనగా పరుగుపెట్టడం అతనికి భయాన్ని కల్గించింది.

"ఏమయింది?" అన్నాడు కంగారుగా.

ఆమె వెనుతిరిగి చూసింది. ఆ కళ్ళనిండా నీళ్ళు.

"అమ్మకి బాగాలేదా?"

ఆమె తల అడ్డంగా తిప్పింది.

"కాదు. చిత్రకి. చిత్రకి చాలా జ్వరం" అలా చెబుతున్నప్పుడు ఆమె బుగ్గల మీద కన్నీళ్ళు జలజలా రాలిపోయాయి.

ఎలా ఊరడించాలో తెలియని స్థితి.

"ఏం జరిగింది?"

"మొన్న గొడవకి చాలా భయపడింది. చిత్రని బలవంతంగా లాక్కుని వెళ్ళాలని చూశాడా దుర్మార్గుడు. ఆ పెనుగులాటలో బాగా నలిగిపోయింది." అంది వరూధిని కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని.

ఇంతలో నర్సు వచ్చి ఏవో మందులు అర్జెంటుగా కావాలని కౌంటర్‌లో డబ్బు కట్టమని చీటీ ఇచ్చింది.

వరూధిని ఆ చిట్‌ని తీసుకుని ఆలోచించడం గమనించాడు హేమంత్.

అప్పుడు చూశాడామె చేతులకున్న గాజులు, మెడలో చెయిన్ లేకపోవడం.

'ఒక్క నిముషం' అంటూ ఆమె వెళ్ళబోతుండగా అతనామె చెయ్యిపట్టుకున్నాడు గబుక్కున.

వరూధిని ఆగి అతనివైపు చూసింది.

"నేను కట్టి వస్తానివ్వండి"

ఆమె జవాబు ఆశించకుండానే హేమంత్ చొరవగా ఆ చిట్ తీసుకుని ముందుకెళ్ళాడు.

అతను వెళ్ళిన వైపే నిర్లిప్తంగా చూస్తుండిపోయింది వరూధిని.

అదృష్టవశాత్తు ఆ రోజునే హేమంత్ జీతం తీసుకున్నాడు. ఇంకా ఏ డిస్బర్సెమెంట్సు చేయలేదు.

ఒక స్నేహితురాలికి ఈ మాత్రం సహాయపడగల అవకాశం వచ్చినందుకు తనకి సంతోషంగా ఉంది.

గబగబా కౌంటర్‌లో మనీ పే చేసి చెప్పిన మందులు తెచ్చి వరూధినికి అందించాడు.

"థాంక్స్ హేమ్. నేను ఇంటికెళ్ళాక నీకు మనీ తిరిగిస్తాను" అంది కృతజ్ఞతగా.

"ముందు పని చూడండి"

వరూధిని లోపలికెళ్ళి నర్సుకి మందులు హేండోవర్ చేసి చిత్ర బెడ్ దగ్గరకెళ్ళింది. స్పృహలో లేని చిత్రని చూసి దుఃఖం ఆపుకోలేకపోయింది. కన్నీటిని బలవంతంగా ఆపుకుని "ఎలావుంది?" అనడిగింది డ్యూటి డాక్టర్ని.

అతను ఫర్వాలేదన్నట్లుగా తల పంకించి వెళ్ళిపోయాడు. నిస్సత్తువగా బయటకొచ్చి హేమంత్ పక్కన కూర్చుంది వరూధిని.

"ఎలావుంది?" హేమంత్ ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

బదులుగా నీరసంగా నవ్వింది వరూధిని ఫర్వాలేదన్నట్లుగా.

"నువ్వెళ్ళు హేమంత్! మళ్ళీ రేపు ఆఫీస్‌కి వెళ్ళాలిగా!" అంది.

"ఫర్వాలేదు. ఉంటాను" అన్నాడు ఆమె పక్కనే కూర్చుంటూ.

వద్దనలేదు వరూధిని.

అవసరం అలాంటిది.

ఆమె మనసిప్పుడు ఆసరా కోరుకుంటోంది.

ఇంటి దగ్గర ముసలి తల్లి బేలగా ఒంటరిగా ఉంది. మగతోడు లేని బ్రతుకులయిపోతాయి తమవి.

ఆమె కళ్ళు వర్షిస్తున్నాయి.

"ప్లీజ్ బి కంట్రోల్ వరూధినీ!" అన్నాడు ఎలాగోలా హేమంత్.

ఆమె కళ్ళు తుడుచుకుని నవ్వడానికి ప్రయత్నించింది.

"జీవితం చిన్నది, అశాశ్వతమైంది అని అందరూ తెగ చెబుతారు. కానీ ఎందుకిలా తాము సుఖపడకుండా ఎదుటవాడిని సుఖపడనివ్వకుండా ఇలా సేడిస్టిక్ గేమ్స్ ఆడుకుంటారు. ఉద్ధరించలేనివారు బిడ్డలకి జన్మనెందుకిస్తారు. ఎందుకిలా కన్నీటిమయం చేస్తారు!?" అంది వేదనగా.

హేమంత్ వింటున్నాడు.

ఆమెని ఓదార్చేంత వయసూ, పరిపక్వతా కూడా లేవతనికి, కానీ.. తల్లి గుర్తొచ్చింది.

నల్గురిని కన్న తన తండ్రి కూడా తల్లిని గుర్తించేవాడు కాదు ఎప్పుడూ ఆస్తి గోలే. తల్లే అన్నీ సర్దుకునేది. తెలియక తను చేసే అల్లరిని కూడా భరించేది. ఆడపిల్లలకెన్ని అవసరాలుంటాయి. అవన్ని సర్దుబాటు చేసేది. తనకి ఊహ తెలిసి తండ్రి ఏదో ఒక నెపంతో తల్లిని తిట్టడమే గాని ప్రేమగా పలుకరించడం తెలియదు. ఒక్క సినిమాకి తీసుకెళ్ళినట్లుగా కూడా చూడలేదు.

"ఏంటాలోచిస్తున్నావ్ హేమంత్?"

వరూధిని ప్రశ్నకి ఈ లోకంలో కొచ్చాడు హేమంత్.

ఏం లేదన్నట్లుగా తలాడించాడు.

"ఆ పక్కావిడ చూశావా, ఒట్టప్పుడు మా ఇంటి విషయాలన్నీ ఆవిడకే కావాలి. కొంచెం సేపు అమ్మదగ్గర ఉంటారా అని అడిగితే... వెయ్యివంకలు చెప్పింది. ఇంకెవరన్నా సహాయం చేస్తే వాళ్ళ గురించి అంతా ఆవిడకి చెప్పాలి."

"వెళ్ళి అమ్మని చూసి రమ్మంటారా?"

"ఫర్వాలేదు. వాడిప్పుడు రాడు. డబ్బు అందింది కదా!"

"గాజులిచ్చేసారా?"

వరూధిని హేమంత్ వైపు చూసి నవ్వి "తెలివైనవాడివే" అంది.

"జీతం రాలేదా?"

"అదీ తీసుకెళ్ళాడు"

హేమంత్ గుండె నొక్కేసినట్లయింది.

"కాస్సేపు పడుకో హేమంత్! అవసరమైతే లేపుతానులే" అంది వరూధిని.

"నిద్రరావడం లేదు"

"సరే ఏదన్నా చెప్పు"

"ఏం చెప్పను?"

"నీ గురించే"

"మీ ఇంటి సంగతులేం చెప్పలేదు ఎప్పుడూ"

"అంత చెప్పుకోవాల్సిన చరిత్రేంలేదు. మామూలు మధ్యతరగతి కుటుంబం. అమ్మలేదు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఇంకా...."

"ఇంకేముంటుంది. డబ్బు అవసరాలు. అదిలేక వచ్చే బాధలు, అప్పులు.. " హేమంత్ నవ్వాడు.

"అద్సరే! పెళ్ళెప్పుడు చేసుకుంటావ్?"

వరూధిని సూటి ప్రశ్నకి హేమంత్ తడబడ్డట్లుగా చూశాడు.

"అప్పుడేకాదు" అన్నాడు నసిగినట్లుగా.

"ఎలాంటమ్మాయి కావాలి?"

"ఏమీ అనుకోలేదు."

వరూధిని నవ్వింది. "చెప్పడంలేదు నువ్వు. దాస్తున్నావు కదూ!" అంది.

ఇంతలో నర్సు వచ్చి చిత్రకి స్పృహ వచ్చిందని చెప్పడంతో వరూధిని పరిగెత్తినట్లుగా లోపలికెళ్ళింది.

చిత్ర ఊరికే కదలిపోతూ "మమ్మీ మమ్మీ" అంటోంది అలా చూడగానే కన్నీళ్ళొచ్చేసాయి వరూధినికి.

"అరగంటలో రూముకి తెస్తాం. మీరెళ్ళి కూర్చోండి" అని చెప్పింది నర్సు.

వరూధిని బయటకొచ్చి హేమంత్ చేతులు పట్టుకుని "హేమ్, చిత్రకి తగ్గింది. నేనెంత వణికి పోయానో తెలుసా! చిత్ర లేకపోతే నా జీవితం ఏవిటి?" అంది ఏడుస్తూ.

హేమంత్ మాట్లాడలేక పోయాడు.

"ప్రతి స్త్రీలోనూ తల్లి ఉంటుంది కానీ.. ప్రతి పురుషుడిలోనూ తండ్రి ఉండడు." అనుకున్నాడు మనసులో.

కాస్సేపటికి చిత్రని రూమ్‌కి తీసుకొచ్చారు.

హేమంత్ కూడా రూమ్‌లో కూర్చున్నాడు.

చిత్రకి ఇంకా ట్రీట్‌మెంటు జరుగుతోంది.

తెలతెలవారుతుండగా "ఇక నువ్వెళ్ళు హేమంత్. నేను చూసుకుంటానులే" అంది వరూధిని.

హేమంత్ సరేనన్నట్లుగా బయలుదేరుతుండగా "హేమ్!" అంది వరూధిని.

హేమంత్ వెనుతిరిగి చూశాడు.

"థాంక్స్ ఏ లాట్!" అంది వరూధిని.

హేమంత్ తల పంకించి బయటకి నడిచాడు.

రూమ్‌కి వస్తూ ఇంటికొకసారి ఫోను చెయ్యాలని పించింది హేమంత్‌కి.

"నాన్న ఎలా ఉన్నారో! అక్కయ్యల పరిస్థితి ఏవిటో!" ఎన్నో ఆలోచనలతో కాల్ చేసాడు.

తండ్రే ఎత్తాడు.

"నాన్నగారూ, బాగున్నారా?"

"ఏదో ఏడ్చేను. నువ్వెలా ఏడుస్తున్నావక్కడ?" అతని ధోరణి అంతే.

"బాగానే ఉన్నాను."

"అక్కయ్యలంతా బాగున్నారా?"

"ఆ! ఉన్నారున్నారు అంతా ఆ సరోజని కొంపకెళ్ళారు. అదేదో చచ్చి ఏడవబోయింది. వెధవ గొడవని.. వెధవ గొడవ."

ఆమాట విని కంగారు పడిపోయాడు హేమంత్.

"సరోజని ఆంటీకేమయింది నాన్నగారూ!" అన్నాడు ఆందోళనగా.

"ఏవో, ఎవడికి తెలుసు. దరిద్రపుగోల. ఏదో ఉరేసుకుని చావబోయిందట. దరిద్రపు సంత. దాన్ని చూడ్డానికెళ్ళారు" అంటూ మరోమాటకి ఆస్కారమివ్వకుండా ఫోను పెట్టేసాడతను.

హేమంత్ తల్లడిల్లిపోయాడు.

అంతే.

హేమంత్ నిలువెల్లా వణికిపోయాడు.

తను అర్జెంటుగా ఊరెళ్ళాలి.

"తమ కుటుంబాన్ని నిలబెట్టిన సరోజని ఆంటీని చూడకుండా ఎలా ఉండగల్గడం."

కానీ.. డబ్బు. జేబులో తడుముకున్నాడు. రానూపోనూ సరిపోతుంది.

హేమంత్ గబగబా రూమ్ కెళ్ళి తయారయి బాగ్ తీసుకుని బస్టాండుకి పరిగెత్తాడు.

హేమంత్‌ని చూసి బావురుమంది అతని అక్క.

"ఎంత పని చేయబోయిందిరా అత్త !?" అంది ఏడుస్తూ.

"అసలేం జరిగింది?"

"ఏవోరా ఏవీ చెప్పదు" అంది.

బావగారు మాత్రం "నువ్వు స్నానం చెయ్యి హేమంత్. తర్వాత మాట్లాడుదాం" అన్నాడు.

హేమంత్ స్నానం చేసి టిఫిన్ తిన్నాననిపించుకున్నాడు.

"కాస్సేపు బయటికెళ్దాంరా"

"నేను ముందు ఆంటీని చూడాలి"

"అదే, చూడొచ్చు"

ఇద్దరూ బయటకి నడుస్తుండగా "మన మూలంగానే సరోజనిగారికి ఈ కష్టాలు హేమంత్"

"వ్వాట్! మన మూలంగానా?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు హేమంత్.

"అవును. పూర్తి వివరాలింకా తెలియవు. పోలీస్ కేసుకాకుండా చూసుకున్నాను. టైముకి ఆ రామలక్ష్మిగారు వెళ్ళకపోతే అంతా అయిపోయేది"

"అంటే... కొన్నాళ్ళనుండి ఆ సుబ్బారావుగాడు సరోజనిగారిని ఏడిపిస్తున్నాడట. ఆమె ఒంటరితనం అప్పు తీసుకోవడం అలుసుగా తీసుకుని వేళకాని వేళల్లో ఇంటికి రావడం... వెకిలి చేష్టలు చెయ్యడం.. లేదంటే క్షణాల్లో డబ్బు కక్కమనడం.. చూచాయగా రామలక్ష్మిగారు చెప్పడమే. సరోజనిగారు ఇప్పటికీ నోరు తెరచి ఒక్కమాట చెప్పలేదు."

"కానీ... సరోజని ఆంటీలాంటి ధైర్యస్తురాలిలా చేయడం" సందిగ్ధంగా చూశాడు హేమంత్.

బదులుగా ఆయన నవ్వి "ఆడదాని.. ధైర్యం మేకపోతు గాంభీర్యంలాంటిది. అప్పుడు వెనుక కనకారావుగారుండేవారు. ఆయన ప్రేమ ఉండేది. అదే ఆమె బలం. ఆ బలాన్ని భర్త ఇవ్వలేకపోతే.. ఆడదాని బ్రతుకిలానే అవుతుంది. ఆయన పోయాకనే ఆవిడకి అతనంటే ఎంత ప్రేమో... అర్థమవుతోంది." అన్నాడాయన.

హేమంత్ నరాలన్నీ బిగుసుకుపోయినట్లయింది.

ఆమె పరిస్థితికి తామే కారణమని తెలిసి.. సిగ్గుతో తల భూమిలోకి దిగిపోతున్నది.

ఆమె తన ఇంటిమీద భారం మోసి తమ ఇల్లు నిలబెట్టింది. ఏం చేయాలిప్పుడు.

"నువ్వేం ఆలోచిస్తున్నావో నాకర్థమవుతోంది హేమంత్. పేరుకు నేను నీ అక్క భర్తనయినా స్వంత మేనమావని. ఈ ఇంటి ఆర్థిక పరిస్థితులన్నీ నాకు తెలుసు. మనకి పరువుండొచ్చుకానీ డబ్బు లేదు. ఆ పరువుకూడా ఇన్నాళ్ళూ ఎవరి దగ్గరా అప్పుచేయకుండా బ్రతకడం వలన వచ్చిందే చిన్నపిల్లాడివి నిన్నేమని అడగాలి. ఏం చేద్దాం?" అన్నాడాయన బాధగా.

హేమంత్ దగ్గర జవాబులేదు.

అంత డబ్బు ఒక్కసారిగా కట్టగల స్థితికాదు తనది.

"సరే! ముందెళ్ళి సరోజని గారిని పలుకరించు"

హేమంత్ సరేనన్నట్లుగా తల పంకించి సరోజని ఇంటివైపు నడిచాడు.

తలుపు తెరిచే ఉంది.

ఎవరివో మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

హేమంత్ ప్రాణం ఉగ్గబెట్టుకుని లోపలికి నడిచాడు.

"ఈ మాయదారి బుద్ధి నీకెలా పుట్టిందే! ముందీ రసం తాగు" అంటోంది రామలక్ష్మి.

హేమంత్‌ని చూడగానే నీరసంగా నవ్వింది సరోజని.

"రారా! నీక్కూడా చెప్పేసారా ఈ ముండలు. ఆడికి చెప్పకండే అడలి ఛస్తాడన్నాను. ఆఖరికి చెప్పేసారన్నమాట." అంది నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

హేమంత్ నవ్వలేదు.

రామలక్ష్మి అతనికి కుర్చీ తెచ్చి వేస్తూ "చూశావయ్యా, దాని నవ్వు. ఎప్పుడూ నేను అప్పులకొస్తానని తిట్టిపోస్తది. అదే దాని ప్రాణాన్ని కాపాడింది. నేను పంచదారకి రాకపోతే దాని ప్రాణం నిలువునా పోయేది" అంది కోపంగా.

"ఏడిసేవులేగాని ఈడిక్కాస్త కాఫీపెట్టు. ఎప్పుడొచ్చావురా నువ్వు?" అంది సరోజని.

రామలక్ష్మి వంటగదిలో కెళ్ళింది.

"ఏంటాంటీ ఈ పని?" అన్నాడు హేమంత్ కన్నీళ్ళతో.

"ఉత్తిత్తినేరా! అసలా తాడు బలంగా ఉందో లేదోనని. ఊరికే తెగిచచ్చింది" అంది నవ్వుతూ.

"చాల్లే సంబడం. ఎప్పుడూ ఇంతే. ముందు కాఫీ తాగు. అసలు సంగతి నేను చెబుతాను" అంది రామలక్ష్మి కాఫీ గ్లాసు హేమంత్‌కి అందిస్తూ.

"నోర్మూసుకుని ఇంటికెళ్ళు. నీ మొగుడీపాటికే కాఫీ కోసం నాలుక పీక్కుంటాడు" అంది సరోజని.

"సర్లే! నువ్వే చెప్పు" అంటూ వెళ్ళిపోయింది రామలక్ష్మి గ్లాసుడు పంచదార తీసుకుని.

"చెప్పాంటీ! అసలేం జరిగింది?"

సరోజని ఈసారి తలదించుకుంది.

ఆ కళ్ళవెంట నీళ్ళు జలజలా రాలేయి.

సరోజని కన్నీళ్ళు చూసి తల్లడిల్లిపోయాడు హేమంత్.

"ఏంటోరా! మీ మావయ్య చచ్చిపోయాక బ్రతుకు బలవంతంగా ఈడ్వటమేగానీ... ఏం లేదురా బతకడానికి. మీ అమ్మన్నా ఉంటే... కొంతలో కొంత బాగుండేదేమో" అంది మెల్లిగా.

హేమంత్‌కి కన్నీళ్ళొచ్చాయి ఆ మాటకి.

"కాని.. ఆ సుబ్బారావు..."

"మీ బావ చెప్పాడా... వాడుత్త ఎదవరా! ఆడికోసం ఎందుకు చస్తాను - ఆణ్ణి చంపుతాను కానీ.." అంది.

ఆ గొంతులో ఇదివరకటి ధైర్యమూ నిర్లక్ష్యమూ లేవు.

"నీతి తక్కువ ఎదవరా.. ఇంతకీ మీ మావ చేస్నాడా ఇదంతా! ఆడెందుకు ఉన్నపళంగా సచ్చి నా బతుకిట్లా నడిబజార్లో పడెయ్యాల." అంది బేలగా కనకారావు ఫోటో వైపు చూస్తూ.

"ఆంటీ, నువ్వేనా ఇలా మాట్లాడుతున్నది. వాడి డబ్బు వాడి మొహానా కొట్టేద్దాం. నేను వాడితో మాట్లాడుతాను"

"ఎక్కణ్ణుంచి తెస్తావురా?"

హేమంత్ దగ్గర సరోజని ప్రశ్నకి జవాబు లేదు.

మరోదారి కూడాలేదు - కేవలం పౌరుషం తప్ప.

"ఆంటీ, ఇలాంటి పని మాత్రం మరోసారి తలపెట్టొద్దు" అన్నాడు వేదనగా.

సరోజని మాట్లాడలేదు.

హేమంత్ బయటకి నడిచాడు - వేదనాతీతమైన ఒక నిర్లిప్తభావనతో.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments